

NORGES HØYESTERETT

D O M

avsagt 18. desember 2019 av Høyesterett i avdeling med

dommer Erik Møse
dommer Knut H. Kallerud
dommer Cecilie Østensen Berglund
dommer Erik Thyness
kst. dommer Tone Sverdrup

HR-2019-2386-A, (sak nr. 19-089040SIV-HRET)
Anke over Eidsivating lagmannsretts dom 3. april 2019

AmTrust International Underwriters Ltd (advokat Jørgen Svartebekk)

mot

Qudos Insurance AS' konkursbo (advokat Sølve Holen Robstad – til prøve)

S T E M M E G I V N I N G

(1) Dommer **Kallerud:**

(2) Saken gjelder krav fra et forsikringsselskap som under en boligkjøperforsikring har dekket kostnader til sakkyndig bistand for å avklare mangelsansvaret etter salg av en boligeiendom. Kravet er rettet mot forsikringsselskapet hvor selgeren hadde tegnet eierskifteforsikring. Spørsmålet i saken er om regressadgangen er avskåret etter skadeserstatningsloven § 4-3, jf. § 4-2.

(3) **Sakens bakgrunn**

(4) Under en vårfloam i 2013 oppdaget eieren av et bolighus at grunnen sank på gårdsplassen og under grunnmuren. Det ble truffet tiltak for å unngå videre skade, men et sakkyndig råd om å grave en dreneringsgrøft for å unngå lignende hendelser i fremtiden ble ikke fulgt opp.

(5) Høsten 2013 ble eiendommen solgt til to privatpersoner. Selgeren opplyste om flomskaden, men tilføyde at den var «utbedra». Dette var ikke korrekt, siden det ikke var gravd dreneringsgrøft som anbefalt. Det er imidlertid enighet om at selgeren ikke ved dette opptrådte grovt uaktsomt.

(6) Selgeren tegnet eierskifteforsikring hos AmTrust International Underwriters Ltd (AmTrust). Kjøperne tegnet boligkjøperforsikring hos Qudos Insurance AS (Qudos).

(7) I 2014 oppdaget kjøperne synkehull på eiendommen. Kjøperne og deres forsikringsselskap engasjerte sakkyndige for å få klarlagt årsaken til at grunnen sank. De sakkyndige undersøkelsene kostet noe over 270 000 kroner. Utgiftene var nødvendige for å avklare selgerens mangelsansvar. Beløpet ble dekket av Qudos under boligkjøperforsikringen. Tvisten for Høyesterett gjelder Qudos' krav på å få dekket dette utlegget av selgerens forsikringsselskap, AmTrust.

(8) **Prosesshistorien**

(9) Partene kom ikke til enighet. Kjøperne og Qudos reiste sak for Sør-Østerdal tingrett mot selgeren og AmTrust. Kravet var prinsipielt heving og erstatning, subsidiært prisavslag og erstatning. Dekning av utgiftene til de sakkyndige undersøkelsene var en del av erstatningskravet.

(10) I dom 23. februar 2018 ga tingretten kjøperne medhold i hevningskravet og tilkjente erstatning. Saken mot selgeren ble hevet fordi kravet mot ham var foreldet.

(11) Partene anket ulike deler av dommen til Eidsivating lagmannsrett, som 3. april 2019 avsa dom hvor de tre første punktene i domsslutningen lyder slik:

«1. **Kravet om heving tas ikke til følge.**

2. **AmTrust International Underwriters Ltd betaler prisavslag til Magnus Engehaugen og Liv Sjølie med 1 427 500 – enmillionfirehundreogtjuesyttusenfemhundre – kroner innen 2 uker etter**

forkynnelse av denne dom med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 2. november 2014 og til betaling skjer.

- 3. AmTrust International Underwriters Ltd betaler til Qudos Insurance AS under konkurs erstatning med 271 852 – tohundreogsyttientusenåttehundreogfemtito – kroner innen 2 uker etter forkynnelse av denne dom med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra forfall til betaling skjer.»**

- (12) I tråd med partenes anførsler la lagmannsretten til grunn at den uriktige opplysningen om at skaden var utbedret utgjorde en mangel etter avhendingsloven § 3-8. I motsetning til tingretten tok lagmannsretten ikke hevingskravet til følge. Men kjøperne fikk medhold i kravet om prisavslag, jf. slutningens punkt 2. Qudos ble tilkjent erstatning for utgiftene til sakkyndige som selskapet hadde dekket i medhold av avhendingsloven § 4-14 første ledd, jf. punkt 3 i slutningen. I tillegg ble AmTrust dømt til å betale sakskostnadene for tingretten og lagmannsretten.
- (13) AmTrust har anket lagmannsrettens dom til Høyesterett. Anken retter seg bare mot domsslutningens punkt 3 og gjelder rettsanvendelsen.
- (14) **Partenes anførsler og påstander**
- (15) Den ankende part – *AmTrust International Underwriters Ltd* – har i det vesentlige gjort gjeldende:
- (16) Lagmannsretten tar feil når den legger til grunn at skadeserstatningsloven § 4-2 ikke gjelder der det foreligger et kontraktsansvar mellom skadevolderen og skadelidte.
- (17) Uttrykkene «skade», «skadevolder» og «skadelidt» som brukes i § 4-2, er det naturlig å anvende også ved erstatningskrav i kontraktsforhold. Ordlyden taler derfor ikke mot at regresskravet er avskåret.
- (18) Etter den tidligere lovbestemmelsen i forsikringsavtaleloven § 25 var det full regressrett for forsikringsselskapene. Dette ble endret ved vedtakelsen av de nye reglene i skadeserstatningsloven § 4-3 og § 4-2. Et sentralt moment her er at den tidligere regelen om at loven ikke gjorde noen innskrenkninger i ansvar etter kontrakt, ble opphevet samtidig med vedtakelsen av de nye bestemmelsene. Etter dette gjelder skadeserstatningsloven også i kontraktsforhold.
- (19) Qudos' regresskrav er dermed avskåret, og AmTrust må frifinnes.
- (20) AmTrust International Underwriters Ltd har lagt ned slik påstand:
- «1. **AmTrust International Underwriters Ltd frifinnes.**
2. **AmTrust International Underwriters Ltd tilkjennes saksomkostninger for Høyesterett.»**
- (21) Ankemotparten – *Qudos Insurance AS' konkursbo* – har i det vesentlige gjort gjeldende:
- (22) Lagmannsretten har forstått skadeserstatningsloven § 4-3 og § 4-2 riktig når den tillater regress i dette tilfellet.

- (23) Bestemmelsene gjelder ikke for kontraktsansvar. Ordlyden taler klart mot dette. Lovhistorikken og forarbeidene kan ikke tas til inntekt for noe annet, snarere tvert imot. Dessuten tilsier tunge reelle hensyn at regressadgangen ikke avskjæres.
- (24) Qudos Insurance AS' konkursbo har lagt ned slik påstand:
- «1. Anken forkastes.
 2. Qudos Insurance AS under konkurs tilkjennes sakens omkostninger.»
- (25) **Min vurdering av saken**
- (26) *Forsikringsdekningen*
- (27) Kjøpernes forsikring – *boligkjøperforsikringen* – er en form for rettshjelpsforsikring for kjøpere av boligeiendom. Det er opplyst for Høyesterett at denne forsikringstypen har blitt tilbudt siden omkring 2005, og at den tegnes av om lag 60 prosent av boligkjøperne. Etter vilkårene dekker den blant annet idømte sakskostnader og «nødvendige kostnader og bistand ved reklamasjon og eventuell rettslig tvist med selger eller selgers eierskifteforsikring dersom ... det anses sannsynlig at boligen hadde én eller flere mangler ...». Utgifter til sakkyndig bistand for å avklare om det foreligger mangler, faller inn under forsikringen. Det fremgår av vilkårene at selskapet har betinget seg rett til å kunne kreve påløpte kostnader dekket av selgeren dersom det er grunnlag for dette.
- (28) Som nevnt har Qudos under denne forsikringen betalt utgifter til sakkyndige undersøkelser som var nødvendige for å avklare om det var grunnlag for å gjøre mangelsansvar gjeldende overfor selgeren av eiendommen.
- (29) Selgerens forsikring – *eierskifteforsikringen* – dekker selgerens mangelsansvar etter avhendingsloven ved salg av boligeiendom. Etter det opplyste er eierskifteforsikring, også kalt boligselgerforsikring, blitt tilbudt siden omkring 1998 og tegnes av om lag 90 prosent av boligselgerne. Det er ikke bestridt at AmTrust måtte ha betalt utgiftene til sakkyndige dersom dette ikke var dekket under boligkjøperforsikringen. Også i denne forsikringens vilkår er selskapet gitt rett til å tre inn i sikredes krav mot tredjeperson.
- (30) *Problemstillingen for Høyesterett*
- (31) Utgangspunktet er at kjøperne har krav på at selgeren erstatter deres nødvendige utgifter til sakkyndig utredning før saksanlegget. Beløpet er imidlertid dekket av kjøpernes forsikringsselskap – Qudos. Det er videre på det rene at utgiften til sakkyndige er dekningsmessig også under eierskifteforsikringen selgeren har tegnet i AmTrust. Qudos kan tre inn i kjøpernes krav mot selgeren og hans forsikringsselskap.
- (32) Spørsmålet for Høyesterett er om Qudos' krav mot AmTrust likevel er avskåret på grunn av bestemmelsene i skadeserstatningsloven § 4-3, jf. § 4-2. AmTrust hevder altså at bestemmelsene kommer til anvendelse selv om det foreligger et kontraktsforhold mellom selgeren og kjøperne, mens Qudos anfører at de da ikke gjelder.

- (33) *Bestemmelsene i skadeserstatningsloven § 4-3 og § 4-2*
- (34) Etter skadeserstatningsloven § 4-3 kan et forsikringsselskap som har betalt erstatning for tingskade eller annen formuesskade, kreve regress hos den ansvarlige skadevolderen så langt den skadelidte kunne ha krevd erstatning av skadevolderen etter § 4-2. Bestemmelsen samsvarer med den alminnelige regelen om at den som har dekket en annens forpliktelse, normalt og som utgangspunkt, har et regresskrav i behold. Det er avskjæring av regress som krever særskilt hjemmel, jf. HR-2017-2414-A avsnitt 47 og HR-2018-577-A avsnitt 36.
- (35) Skadeserstatningsloven § 4-2 første ledd er en slik særskilt hjemmel for å avskjære regress. Bestemmelsen har denne ordlyden:
- «I det omfanget det er på det rene at en skade kan kreves dekket av forsikring for tingskade eller annen formuesskade, kan den skadelidte bare gjøre gjeldende sitt erstatningskrav mot den ansvarlige skadevolder dersom skaden er voldt:**
- a) **ved forsett eller grov uaktsomhet av den ansvarlige selv, eller**
- b) **i hans yrke, ervervsvirksomhet eller dermed likestilt virksomhet.»**
- (36) Når skaden er dekket av en forsikring for tingskade eller annen formuesskade, snus altså utgangspunktet: Skadelidte kan ikke kreve erstatning av skadevolderen, men må holde seg til forsikringsselskapet. Skadevolderen er dermed – dersom det foreligger slik forsikringsdekning som angitt i bestemmelsen – beskyttet mot krav fra skadelidte som han ellers ville vært ansvarlig for. Unntakene i bokstav a og b er ikke aktuelle i saken her.
- (37) Selskapets regressrett etter § 4-3 er som nevnt knyttet til skadelidtes rett til å kreve erstatning av skadevolderen etter § 4-2. Kommer § 4-2 til anvendelse, er derfor Qudos' rett til å kreve dekning av AmTrust avskåret.
- (38) De sentrale rettskildene for å fastlegge anvendelsesområdet for § 4-2 er ordlyden og lovforarbeidene sammenholdt med den tidligere lovreguleringen på området. Også rettspraksis gir noe veiledning.
- (39) *Ordlyden i skadeserstatningsloven § 4-2*
- (40) Bestemmelsen finnes i kapittel 4 om erstatning for «tingskade og annen formuesskade». I § 4-1 er det fastsatt at erstatning for slike skader skal dekke «den skadelidtes økonomiske tap».
- (41) I § 4-2 og § 4-3 brukes gjennomgående begrepene «skadevolder», «skadelidt» og «skade». Etter vanlig språkbruk faller en selgers ansvar overfor en kjøper fordi det er mangler ved en overdratt eiendom, utenfor uttrykket «skade». Det er heller ikke naturlig å karakterisere selger og kjøper som «skadevolder» og «skadelidt» i en slik situasjon.
- (42) Allerede en naturlig forståelse av hva kapitlet er ment å regulere, og ordlyden i bestemmelsene, taler med atskillig tyngde mot at de griper inn i mangelsoppgjøret etter salg av en boligeiendom.

- (43) *Lovhistorikken*
- (44) Bestemmelser om forsikringselskapers regressadgang fantes tidligere i forsikringsavtaleloven § 25. I bestemmelsens første ledd første punktum het det:
- «Kan den sikrede forlange at tredjemann erstatter skaden, inntreer selskapet i den utstrekning det har betalt erstatning til den sikrede, i hans rett mot tredjemann.»**
- (45) I neste punktum i § 25 første ledd var det tatt inn regler om lemping, se nærmere gjennomgangen av dette i HR-2018-577-A avsnitt 43 følgende.
- (46) Også i forsikringsavtaleloven § 25 ble det brukt uttrykket «skaden». I tråd med dette gir forarbeidene inntrykk av at et tilfelle som i saken her ligger utenfor det lovgiveren hadde i tankene da regelen ble gitt. Jeg nøyer meg med å vise til komitéutkastet fra 1925 på side 64 følgende, Ot.prp. nr. 25 (1930) side 5 følgende og gjennomgangen av dagjeldende rett i NOU 1977: 33 side 18 følgende. Etter den dagjeldende reguleringen ville det altså ikke vært noe grunnlag for å avskjære regress i et tilfelle som i saken her.
- (47) Skadeserstatningsloven ble vedtatt i 1969. I loven, slik den da lød, var det tatt inn en bestemmelse i § 3-1 første ledd hvor det het:
- «Reglene i denne lov gjør ingen innskrenkning i det ansvar som påhviler noen etter kontrakt.»**
- (48) Bestemmelsen ble ved en revisjon i 1973 flyttet uendret til § 4-1 første ledd. Denne bestemmelsen ble opphevet samtidig som § 4-2 og § 4-3 ble vedtatt. AmTrust har knyttet mye av sin argumentasjon til denne opphevelsen. Når bestemmelsen ble opphevet, må konsekvensen være at etter endringen omfatter § 4-2 også ansvar etter kontrakt, hevdes det.
- (49) Dette er jeg ikke enig i.
- (50) Jeg ser først på bakgrunnen for at regelen ble tatt inn i loven.
- (51) I Ot.prp. nr. 48 (1965–1966) side 82 følgende fremgår at de nye reglene som da ble tatt inn i skadeserstatningsloven til avløsning av de tidligere reglene om «husbondsansvar» med videre ikke skulle medføre «noen innskrenkning i det ansvar som bygger på kontraktsmessig grunnlag». Dette var «i samsvar med gjeldende rett». Det heter videre at det «skulle i grunnen si seg selv» at de nye lovreglene ikke «på noen måte» skulle begrense kontraktsansvaret. Men «for tydelighets skyld» ble det likevel tatt inn i loven. Heller ikke på dette tidspunktet var det altså tvil om at regressadgangen ville vært i behold i et kontraktsforhold som i saken her.
- (52) *Forarbeidene til lovendringen i 1985*
- (53) Ved lov 21. juni 1985 nr. 81 ble regressreglene tatt ut av forsikringsavtaleloven § 25 og nye regler gitt i § 4-2 og § 4-3, som jeg tidligere har gjennomgått. Bestemmelsen i § 4-1 første ledd om at loven ikke begrenset kontraktsansvaret, ble samtidig opphevet. Jeg ser nå nærmere på bakgrunnen for denne opphevelsen.

- (54) Endringene i skadeserstatningsloven i 1985 bygget på forslag fra Erstatningslovutvalget i NOU 1977: 33. Utvalgets begrunnelse for å foreslå § 4-1 første ledd opphevet knyttet seg til en drøftelse av utformingen av lempingsreglene. Etter å ha presentert den dagjeldende regelen i § 4-1, heter det på side 15 i utredningen:

«Utvalget antar at lempning av ansvar i kontraktsforhold ofte vil være i strid med den risikofordeling som partene har avtalt eller som var forutsatt da avtalen ble inngått. Lemping bør således ikke skje når en ansvarsreduksjon vil være i direkte strid med uttrykkelig avtale om ansvarets omfang eller når ansvaret skyldes brudd på en hovedforpliktelse i et kontraktsforhold. Iallfall må det være utgangspunktet og hovedregelen.»

- (55) Så langt stemmer det utvalget skriver godt med bestemmelsen i § 4-1 om at reglene i skadeserstatningsloven ikke griper inn i kontraktsforhold. Men så fremholder utvalget:

«I unntakstilfelle bør imidlertid lemping kunne skje selv om skadevolderen står i kontraktsforhold til skadelidte. Som eksempler nevnes at en leieboer ved uaktsomhet har voldt brannskade i utleierens uforsikrede eiendom, eller at en privatperson har påtatt seg å oppbevare et kostbart kunstverk for en venn, men på grunn av oppbevarerens forsømmelse, blir kunstverket skadet ved brann. I disse tilfelle bør lempning ikke være utelukket. Den omstendighet at det foreligger et kontraktsforhold, bør således ikke i seg selv være nok til å si at lempning ikke kan skje.»

- (56) Det sentrale her er utvalgets påpekning av at det i noen særlige tilfeller bør kunne gripes inn i et kontraktsforhold i form av lemping. Dette er bakgrunnen for forslaget om å oppheve § 4-1 første ledd, jf. også spesialmotivene på side 51 hvor det sies at bestemmelsen er «misvisende».

- (57) Departementet sluttet seg til utvalgets forslag. I Ot.prp. nr. 75 (1983–1984) side 18 gjøres det enda klarere enn i utvalgets utredning at ansvar etter kontrakt i utgangspunktet faller utenfor. Det heter her:

«Departementet vil peke på at uttrykket ‘erstatningsansvar i kontraktforhold’ egentlig dekker relativt forskjellige forhold. For det første omfatter uttrykket ansvar som oppstår fordi en part ikke oppfyller sine forpliktelser etter en kontrakt. Dette gjelder f.eks. i kjøpsforhold selgers ansvar for forsinkelser og mangler og i forsikringsforhold forsikringsselskapets plikt til å betale forsikringssummen. Dette ansvaret reguleres helt ut av kontraktrettslige og obligasjonsrettslige regler.»

- (58) Det departementet her omtaler, omfatter nettopp et slikt forhold som i vår sak – en selgers ansvar for mangler i et kjøpsforhold. Etter departementets oppfatning omfattes dette «helt ut» av kontraktsansvaret.

- (59) Departementet omtaler i det følgende skader som også kunne vært forvoldt av andre enn en kontraktspart, men som har en forbindelse til kontraktsforholdet. Et eksempel er, som hos Erstatningslovutvalget, en leieboer som skader leiligheten han leier. I disse tilfellene – i motsetning til ved det rene kontraktsansvaret – kan det være aktuelt å gripe inn i kontraktsforholdet gjennom lemping.

- (60) I omtalen av de nye bestemmelsene i § 4-2 og § 4-3 knyttes drøftelsen først og fremst til skadeforvoldelse av ulikt slag, og hensynet til skadelidt og skadevolder drøftes og avveies, se Ot.prp. nr. 75 (1983–1984) side 24 følgende. Noen spor av at lovgiveren tenkte seg at begrensningen i regressadgangen i § 4-2 også skulle gjelde i et kontraktsforhold som i saken her, har jeg ikke kunnet finne.

- (61) Også Justiskomiteen la til grunn at de nye reglene gjaldt utenfor kontrakt, se Innst. O. nr. 92 (1984–1985) side 2. Her erklærer komitéen seg enig i at det innføres en lempingsadgang «hvor det foreligger erstatningsplikt utenfor kontraktforhold».
- (62) I den juridiske teori har det gjort seg gjeldende ulike oppfatninger om betydningen av opphevelsen av skadeserstatningsloven § 4-1. Trine-Lise Wilhelmsens synspunkter i Tidsskrift for erstatningsrett, forsikringsrett og trygderett, nr. 2-3 2018 på side 130 følgende i artikkelen «Forsikring og regress ved salg av bolig» ligger nær min forståelse.
- (63) *Oppsummering av lovhistorikken og forarbeidene til gjeldende lov*
- (64) Det generelle utgangspunktet om at regressadgangen i kontraktsforhold ikke reguleres av skadeserstatningsloven § 4-2 og § 4-3, er ikke forlatt i forarbeidene. Dette utgangspunktet nyanseres imidlertid i noen nærmere angitte tilfeller. Det er bakgrunnen for at regelen i § 4-1 første ledd ble opphevet – den var for kategorisk. Opphevelsen av § 4-1 første ledd gir altså ikke grunnlag for den motsatte slutning; at etter opphevelsen skulle § 4-2 gjelde generelt i kontraktsforhold.
- (65) *Rettspraksis*
- (66) Det foreligger ikke praksis fra Høyesterett som løser spørsmålet i saken her. Men noen dommer gir likevel veiledning.
- (67) Rt-1993-1018 gjaldt regresskrav fra et forsikringsselskap som hadde dekket en skade på et hus under villaforsikringen. Skaden var forårsaket av en bil som var trafikkforsikret. Etter den tidligere forsikringsavtaleloven § 25 var regressretten her «utvilsom», heter det i dommen. Spørsmålet var om bestemmelsene i skadeserstatningsloven kapittel 4 fra 1985 medførte at tingsforsikreren ikke lenger kunne kreve regress fra trafikkforsikreren.
- (68) Om forståelsen av ordlyden i § 4-2 uttalte Høyesterett:
- «Uttrykkene 'den ansvarlige skadevolder' og 'den ansvarlige selv' kan ikke uten vold mot naturlig språkbruk oppfattes til å omfatte et trafikkforsikringsselskap som i denne egenskap er forpliktet til å erstatte skade som en motorvogn gjør.»**
- (69) Denne vektleggingen av ikke å gjøre «vold mot naturlig språkbruk», samsvarer godt med den ordlydsforståelsen jeg tidligere har gitt uttrykk for. Heller ikke forarbeidene ga etter Høyesteretts oppfatning støtte til at regressadgangen var avskåret:
- «Hadde det vært meningen å oppheve den grunnleggende regel om regress mot trafikkforsikreren uten at dette framgår av lovteksten, måtte det iallfall kreves at dette kom til uttrykk i lovforarbeidene på en utvetydig måte.»**
- (70) Den «grunnleggende regel om regress» som Høyesterett her viser til, har som nevnt blitt bekreftet i nyere praksis, se HR-2017-2414-A avsnitt 47 og HR-2018-577-A avsnitt 72 med videre henvisninger.
- (71) I den siste dommen fremholdes i avsnitt 82 at når det ble tillatt regress i den saken, ville det «medføre at tapet blir liggende på den siden det bør». Det samme hensynet gjør seg gjeldende i saken her. Avskjæring av regress ville gripe inn i den risikofordelingen som er

detaljert regulert i avhendingsloven, etter en nøye avveining av partenes interesser i denne kontraktstypen. I saken her er det selgeren av eiendommen som i utgangspunktet er ansvarlig for utgiftene til å klarlegge årsaken til mangelen. Avskjæres regress, flyttes den økonomiske belastningen til kjøpersiden. Tillates regress fra kjøpernes forsikringsselskap, ender utgiftene på selgersiden. Der hører de hjemme.

(72) *Oppsummering*

(73) Skadeserstatningsloven § 4-3 jf. § 4-2 begrenser ikke et forsikringsselskaps rett til å kreve regress for utgifter til sakkyndig bistand som selskapet har dekket for en forsikringstaker som har krav på erstatning etter reglene i avhendingsloven.

(74) Lagmannsrettens rettsanvendelse er altså korrekt. Qudos' regressrett er ikke avskåret.

(75) **Konklusjon**

(76) Anken forkastes.

(77) Qudos Insurance AS' konkursbo har krav på erstatning av sakskostnadene i tråd med hovedregelen i tvisteloven § 20-2 første ledd. Sakskostnadsoppgaven er på 122 500 kroner inkludert merverdiavgift. Oppgaven legges til grunn.

(78) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. Anken forkastes.

2. I sakskostnader for Høyesterett betaler AmTrust International Underwriters Ltd til Qudos Insurance AS' konkursbo 122 500 – etthundreogtjuetotusenfemhundre – kroner innen 2 – to – uker fra forkynning av denne dom.

(79) Dommer **Østensen Berglund:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.

(80) Kst. dommer **Sverdrup:** Likeså.

(81) Dommer **Thyness:** Likeså.

(82) Dommer **Møse:** Likeså.

(83) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for Høyesterett betaler AmTrust International Underwriters Ltd til Qudos Insurance AS' konkursbo 122 500 – etthundreogtjetotusenfemhundre – kroner innen 2 – to – uker fra forkynning av denne dom.